

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3972/2024
27.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ћаловић, адвокат из ..., против туженог Компаније СЛОБОДА ад, Чачак, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3238/23 од 15.08.2024. године, у седници већа одржаној 27.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3238/23 од 15.08.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 34/22 од 20.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог ../2020 од 10.03.2020. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број .. од 27.06.2018. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, на послове и задатке који одговарају степену и врсти стручне спреме, као и да му призна сва права из радног односа. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3238/23 од 15.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 34/22 од 20.04.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни

друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог у РЈ Обраде резањем као радник за Побијаним решењем, применом члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду и члана 140. став 1. тачка 5) алинеја 8) Колективног уговора туженог, тужиоцу је отказан уговор о раду и престао радни однос даном достављања тог решења. Дана 06.12.2019. године, око 17,30 часова, дошло је до вербалне расправе између тужиоца и колеге ББ, тако што га је тужилац вређао, псовао му мајку, називао га „Ђорави“, уносио му се у лице и поново га вређао, због чега га је ББ одгурнуо и рекао му да га не дира. Након тога тужилац је узео метални комад од два килограма у намери да гађа ББ, али му је тај метални комад одузео колега након чега је тужилац појурио ББ и металним вилама насрнуо на њега. ББ је о инциденту обавестио претпостављене, а сутрадан су он и ВВ, који је спречио физички напад, дали писане изјаве о томе шта се догодило. Након овог догађаја тужилац је до 12.12.2019. године био привремено спречен за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, након чега је дао изјаву о спорном догађају наводећи да није био пијан, али је реаговао у афекту, да је свестан да је направио прекршај, али да се тако више неће понашати. Тужиоцу је дана 13.12.2019. године, достављено Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац није изјаснио. Такође, поводом наведеног догађаја, прибављено је и мишљење Самосталног синдиката туженог. Тужилац је побијано решење примио 10.03.2020. године.

По налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај, као незаконитог, решења о отказу уговора о раду, као и захтев тужиоца за враћање на рад.

Према одредби члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 95/18), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према одредби члана 180. став 1. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана прописано је да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење, а ставом 3. да се упозорење доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона.

Одредбом члана 140. став 1. тачка 5) алинеја 8) Колективног уговора туженог број 394 од 20.03.2019. године, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако не поштује радну дисциплину, између осталог и због недоличног понашања (свађа, увреда, и сл. према радницима предузећа, спавање на радном месту и друге недозвољене радње).

Како је у поступку утврђено да се тужилац дана 06.12.2019. године недолично понашао, тако што се вербално и физички сукобио са другим запосленим код туженог, правилан је закључак нижестепених судова да су се стекли услови из цитираних прописа за отказ уговора о раду због непоштовања радне дисциплине, која је такве природе да тужилац не може да настави рад код туженог. Стога је, и по оцени Врховног суда, побијано решење, донето у законито спроведеном поступку.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговор о раду, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновано се у ревизији указује да приликом доношења побијаног решења тужени није ценио постојање олакшавајућих околности на страни тужиоца, нити је дао разлоге због којих сматра да мишљење Синдиката није од утицаја на изрицање блаже казне. Наиме, тужени је, приликом доношења побијаног решења, имао у виду изјаву тужиоца, дату након окончања привремене спречености за рад, као и чињеницу да је тужилац пре спорног догађаја био два пута дисциплински кажњаван, те је закључио да су испуњени услови из цитиране одредбе закона за отказ уговора о раду. Такође, правилан је и закључак другостепеног суда да мишљење синдиката нема обавезујући карактер за послодавца.

Како се и осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**